

דיפלומטים מכל הגושים, התערבבו בקבלת פנים חגיגית

האורח רסימעהלה ביותר היה הוד מעלתו, הציר האוסטרלי, ג'ון מיל מקמילן. הוא נראה בתמונה זו כשהוא משוחח עם פצצה הערב — הרקדנית והכוכבת לעתיד יונה לוי:

כמעט כל הדיפלומטים המוזמנים הופיעו, ואף הביאו עמם חברים נוספים משגרירותיהם. אולם שניים ביקשו מראש סליחה על אי-בואם — מסיבות שונות לגמרי. הציר של קובה, מר ריקארדו סוביראנה אילובו, עזב את הארץ יומיים לפני המסיבה. במכתב לבבי במיוחד הביע את איחוליו לעתון, שתמך במאבקה של קובה מן היום הראשון: „אנו מאחלים לכם הצלחה בעבודתכם העתידה, ומקווים שעוד תחגגו את יובל ה-100 שלכם!“

בנימה שונה התנצל המזכיר הראשון של השגרירות הליברית, מר גיימס סטיבנס, שנפגע מכמה הערות גלויות-לב על ארצו בהעולם הזה. כתב הוא: „אני מודה לכם על הזמנתכם... לאור המרכס המשמין על ארצי, אני מצטער שעלי לדחות את ההזמנה.“ אין זו הפעם הראשונה שדיפלומטים מערביים וקומוניסטיים נפגשים במסיבה אחת. הדבר קורה, לעיתים — אך תמיד במיסגרת מסיבה נוקשה ורשמית. על כן הפכה מסיבה זו למשהו מיוחד. בני כל הגושים יכלו לשוחח איש עם רעהו ברצינות, להתלוצץ ולהתבדח כאוות נפשם. תמונה אופיינית — גיימס מקפארלאנד, ניספח העיתונות של ארצות-הברית (ימין), בשיחה ערה וממושכת עם ואסילי א. אבדינקו, המזכיר הראשון (והאיש מס' 2) בשגרירות ברית-המועצות:

הופעתו של מקפארלאנד יחד עם שני נציגים אחרים של השגרירות האמריקאית, גרמה לסיפוק מיוחד במסיבה — וזה בגלל מיקרה שאין השגרירות האמריקאית אשמה בו. כמה שעות לפני המסיבה פירסם מעריב, במיסגרת מיוחדת ובהבלטה רבה, ידיעה המתיירת לצטט דו"ח של מוסד אמריקאי. בדו"ח זה נאמר, כביכול, כי העולם הזה הוא עתון קומוניסטי.

הפירסום — בצורה זו ובמועד זה — לא היה, לדעת רבים, מיקרי. לכמה מאנשי מעריב יש שינאה ביולוגית תורשתית כלפי מערכת העולם הזה. שינאה זו התחדשה כאשר פירסם העולם הזה, לפני שבועיים, את העובדה שמר שלום רוזנפלד, מעריכי מעריב, שהוא קרוב משפחה של הדר' רוברט סובלן, הוא ש־ מסר אותו לידי המיטרה והתחיל, בזאת, בתהליך שהסתיים בהסגרתו לאמריקאים.

פירסום הידיעה נראה, איפוא, כנסיון מכוון להכשיל את קבלת הפנים, להפחיד את הדיפלומטים המערביים. חשד זה נתחזק כאשר עורך מעריב, שהוזמן למסיבה, לא הופיע. אי-הופעה אחרת עוררה תשומת לב: אורי קיסרי, מייסד העולם הזה (ולכ־ אורה, חתן המסיבה), השייך כיום למעריב, לא העז להופיע, ואף לא התנצל.

כאשר הופיעו האמריקאים במסיבה לכבוד העולם הזה, החלו כמה מן הזוכים ל־ עקוץ אותם בקשר עם הידיעה. אולם נציגי הדוד סאם לא איבדו את שלחנם. הם הס־ תייגו מכל העניין בחריפות ואמרו שאין להם כל מושג עליו. (בינתיים פנתה מע־ רכת העולם הזה אל מיזופה הכוח האמריקאי בתביעה רשמית לבירור, והודיעה למערכת מעריב שיש בדעתה לתבעה בעוון הוצאת דיבה, אם לא תבוא התנצלות שלמה.)

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
דוב איתן

כתב ראשי:
אלי תבור

צלם המערכת:
יעקב אגור

עורך כיתוב:
אבשלום קורן

צייר המערכת:
דן ורדי

תכרי המערכת:
אורי אלוני, שלמה אלינב, שיינע גלור, לילי גלילי, דויד חורוביץ, רותי ורד, יוסף אברחם, זיוה יריב, אביבה סטן, אבנר סרי, שמעון צבר, עמוס קינו.

חשביא לאור: העולם הזה בע"מ.
רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טל. 22-67-85.
ת. ד. 156. טען לסברקים: טל. 31139.
דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, טל. 31139.
התפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן חסודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

7.11.62

בחודשים האחרונים נאלצים עורכי העולם הזה להקדיש חלק ניכר מזמנם לשיחות עם מומחים, כתבים ודיפלומטים זרים, המבקשים לעמוד על מהות העתון, מגמותיו ועמדותיו. נספחי העתונות, שתפקידם לדחף לממשלותיהם על העתונים החשובים ועל שאר הגורמים המעצבים את דעת-הקהל המקומית, מתעניינים זה מכבר בהעולם הזה. התעניינות זו גברה מאז הצעת חוק לשון הרע, אשר לדעת הכל היתה מכנת נגד שבועון זה. השבועון ה־ מסויים הוזכר בפי עתונאים בינלאומיים חשובים, והגניספחים הרגישו צורך לקבל איני סורמציה מוסמכת יותר על העולם הזה מאשר ההשמצות השיגרתיים, אותן הם שומעים מפי דוברים רשמיים.

מאחר שהשיחות עם מבקשי-איןפורמציה החלו גוולים זמן רב מדי, החליטה המערכת לעשות מעשה שהוא חסר-תקדים לגביה: לערוך קבלת-פנים חגיגית. ההזדמנות הנאותה: מלאת 25 שנים להיווסד העולם הזה (בשמו המקורי: 9 בערב). החודש קיבלו ניספחי העתונות בכל השגרירויות את ההזמנה הבאה:

*On the occasion of the Twenty-fifth Anniversary
of the foundation of Haolam Hazeh
The Editors
request the honour of the company of
.....
at a reception
to be held from 6 - 8 p. m. on Wednesday, July 25th, 1962
at the Key Club, 77, Ben Yehuda Road, Tel-Aviv.*

הזמנת דומות (בעברית) נשלחו גם למספר מצומצם של ידידי העתון. מועדון המפתח נבחר עלידי המערכת אחרי שיקול רב. לא רצינו במסיבה שיגרתיית במלון מפואר, מן הסוג שכל הדיפלומטים בארץ מבקרים בו תריסר פעמים בשבוע. רצינו באווירה אינטימית יותר, במקום נעים וסגור, בעל רמה גבוהה.

ואכן — הדיפלומטים, שרבים מהם ביקרו במקום בפעם הראשונה — הוקסמו מן המיעדון. „זו המסיבה היפה ביותר שנכחתי בה מאז בואי לישראל“, אמר ניספח מערבי לכתבת של צהרון ישראלי.

לא רק המקום תרם להצלחה, אלא גם ההרכב: במועדון התערבבו, באופן בלתי-פירמלי לגמרי, אמריקאים ורוסים, אנגלים ויוגוסלבים, דרום-אמריקאים: מזרח-אסיאתיים. הם שוחחו זה עם זה, עם עורכי העולם הזה ועם עורכי עתונים אחרים, שכיכרו אותנו בנוכחותם. הגנה פינה אחת של המועדון בעת המסיבה: